

repræsentant sin anerkendelse af, at Sovjetunionen havde afstået fra at fremføre sine forslag i offentlighedens søgelys i udvalget, hvilket havde medvirket til det nu opnåede resultat, ligesom han anerkendte Sovjetunionens beredvillighed til at acceptere det sluttede forlig. Samtidig understregede han imidlertid den vægt, som de uforpligtede lande havde lagt på at bibeholde henvisningen til fælleserklæringen. I sin omtale af de drøftelser, der var blevet ført med De forenede Stater, udtalte han sig i uforbeholdent rosende vendinger om De forenede Staters holdning, som efter hans skøn havde været præget af stor imødekommenhed, idet De forenede Stater havde været rede til både at acceptere det oprindelige forslag og nu også uden vanskeligheder havde erklæret sig rede til at acceptere kompromiset.

Som en sammenfattende vurdering af den her refererede debat kan der formentlig siges, at den var præget af en i den uforpligtede verden voksende forståelse af nedrustningsspørgsmålets komplicerede og vanskelige karakter. I så henseende synes de erfaringer, de uforpligtede lande har høstet under de langstrakte forhandlinger i Genève, uden tvivl at have spillet en betydelig rolle.

Det foran refererede forslag vedtoges enstemmigt af 1. udvalg og med akklamation af plenarforsamlingen, hvor dog Albanien repræsentant ikke deltog i afstemningen. (A/RES/1908(XVIII)). 1. udvalgs beretning til plenarforsamlingen: A/5571/Add. 1.

Latinamerika som atomfri zone. (74).

Et forslag om Latinamerika som atomfri zone fremsattes på 17. generalforsamling, men på grund af manglende enighed mellem de direkte interesserede lande, blev forslaget atter opgivet, inden det kom til afstemning.

Den 29. april 1963 udsendte statsoverhovederne for fem latinamerikanske republikker: Bolivia, Brasilien, Chile, Ecuador og Mexico, en deklARATION om Latinamerika som atomfri zone. Heri tilkendegav de i deres folks og regeringers navn, at de var rede til at undertegne en multilateral latinamerikansk overenskomst, hvorved deres

lande påtog sig ikke at fabrikere, modtage, oplagre eller anstille forsøg med kernevåben eller afskydningsapparater dertil.

Da 1. udvalg tog spørgsmålet op på 18. samling, fremlagde 10 latinamerikanske lande med Brasilien som ordfører et resolutionsforslag, i hvilket de fem latinamerikanske præsidenters deklARATION „med tilfredshed“ blev taget til efterretning. Videre udtryktes der håb om, at de latinamerikanske lande ville tage hensigtsmæssige skridt til at tilvejebringe enighed om en gennemførelse af formålet med deklARATIONEN, og at alle lande, og især atommagterne, ville samarbejde med de nævnte lande, når der var opnået enighed. Endelig anmodedes generalsekretæren om at yde teknisk bistand til gennemførelsen af studier, som resolutionen gav anledning til.

Denne vedtoges med 89 stemmer for, ingen imod, medens 14 lande afholdt sig fra at stemme. De vestlige lande og Rumænien var blandt dem, der stemte for. Foruden en række østlande afstod Algeriet, Cuba, Frankrig, Mali, Tunesien og Venezuela. I plenarforsamlingen var stemmetallene 91 for, 0 imod, medens 15 afstod. (A/RES/1911 (XVIII)).

Debatten i 1. udvalg var præget af Cubas modvilje mod at acceptere resolutionsforslaget. Cuba stillede det som en forhåndsbetingelse, at USAs baser i visse latinamerikanske lande, herunder Guantanamo-basen i Cuba, skulle indgå i den påtænkte, atomfri zone.

Om spørgsmålet om atomfrie zoner i almindelighed henvises til, hvad er anført foran i forbindelse med referatet af nedrustningsdebatten.

1. udvalgs beretning til plenarforsamlingen: A/5618.

Spørgsmålet om forbud mod anvendelse af nucleare og thermo-nucleare våben. (27).

Spørgsmålet om indkaldelse af en konference med henblik på undertegnelse af en konvention om forbud mod anvendelse af atomvåben opstod på 16. samling i forbindelse med vedtagelsen af en resolution, der stemplede brugen af nucleare og thermo-nucleare våben som en direkte krænkelse af FN's pagt og som stridende mod folkeretten